

FRANTIŠEK RINGO ČECH

DÍVČÍ VÁLKA

HISTORICKÁ KOMEDIE O TOM, JAK TO MOHLO, ALE
NEMUSELO BÝT....?

OSOBY

PŘEMYSL - KNÍŽE **ČESKÉ**

PANNA VLASTA

KAZI - LIBUŠINA SESTRA

PANNA ŠÁRKA

BIVOJ - KAZIN MANŽEL

LUMÍR - BOŽSKÝ **PĚVEC**

VLADYKA CTIRAD - PANIC

OKOV RAKEV - VYNÁLEZCE

dvojrole:

VLADYKA VOJEN

ČASTAVA

PROSTŘEDÍ

PERUNŮV POSVÁTNÝ HÁJ

NÁDVOŘÍ NA VYŠEHRADE

DOMÁCNOST U KAZI

VOJENSKÝ TÁBOR

1. OBRAZ

/ Vyšehrad - v pozadí palisády, roubené věže, stromy a kamenný Perun. V dálce vidíme horu Říp s kapličkou. Ze stran se valí dým, slyšíme kuckání, dušení se a kašlání...přichází kníže Přemysl doprovázený vladykou Bivojem.

Bivoj má v ruksaku na zádech kance. V ruce drží obrovskou palici. Oba se dusí a slzí....

PŘEMYSL: Echrch...echrch....fujtajksl vladyko Bivoji, tohle spalování mrtvol, to je ale zlozvyk – fuj! Mám plnou hubu popela!

BIVOJ: Inu kníže, takový zvyk našich předků a i my poslušni příkazů Morany tak činíme a dík a chválu vzdáváme, i když...echrch...echrch, mámlí být upřímný, taky mě to štve!

PŘEMYSL: A když se to vezme kolem a kolem, tak ti řeknu, ani mi to nepřijde moc důstojné!
Pro samé kuckání a kašlání není vůbec slyšet nářek pozůstalých....podle toho, jak se točí vítr utíkají plačící z jedné strany hranice na druhou....a toho krásného dřeva, co se přitom spálí! To by bylo palisád! Na tři Vyšehrady!
(důvěrně se k němu nakloní...)
....řeknu ti, to u nás ve Stadicích....

/rozhovor přeruší hluchoněmý Okov Rakev, který přistoupí k rozmlouvajícím – lomí rukama a poulí oči (byznys) /

PŘEMYSL: (vlídně)
Bud' zdráv Okove Rakvi! Co potřebuješ?

OKOV: (byznys)

PŘEMYSL: (dobrácky)
No tak....ven s tím! Nestyd' se před svým knížetem...no!
Tak co máš na jazyku?

BIVOJ: Nic kníže! Nemá jazyk!

PŘEMYSL: Jó? Jak to?

BIVOJ: Ale kníže, cožpak jsi zapomněl, že náš milý vynálezce Okov Rakev je němý?

PŘEMYSL: (diví se)
Opravdu? A já si dodneska myslel, že jsi hluchý Okove!
Proč jsi mi neřekl, že nemáš jazyk? No? Nemám pravdu Bivoji?

(Bivoj se taktně otáčí od Okova, aby ho neponížil)

BIVOJ: Ale kníže....!

PŘEMYSL: (dobrácky se rozčílí)
A ty mi furt neříkej kníže! Sakra! Kolikrát jsem ti říkal, že pro tebe, jsem Přemek!
Cožpak jsi už zapomněl, že jsem byl oráč?

BIVOJ: (polichocen)
Dobrá...dobrá...Přemo. Ale komu čest, tomu čest! Kdyby jsi nebyl z nás všech nejlepší a nejskvělejší, těžko by si tě vybrala moudrá kněžna Libuše za milovaného muže a nám za přemoudrého vládce!
Apropo! Libuše! Abych nezapomněl!
Přemo! Upřímnou soustrast!

PŘEMYSL: Máš pravdu! (zamáčkne slzu)
Ještě, žes mi to připomněl! Skvělá to byla žena! Takovou už nenajdu! Víš...já pro ni nepláču, protože dožít se tak požehnaného věku, jaký dopřála Morana kněžně Libuši, to už je smrt vykoupením! (utře slzu)

BIVOJ: (pokyvuje hlavou)
Věru, pravdu díš kníže, málokterému smrtelníkovi bylo dopřáno chodit po této zemi tak dlouho, jako kněžně Libuši! (povzdychne si obdivně)
Celých jedenatřicet let!

PŘEMYSL: (obrací se na stále gestikulujícího okova)

Tak copak chceš Rakvi? Dozvíím se to konečně?

BIVOJ: (dovtípí se a rozesměje se)
Už to mám Přemo! Okov Rakev ti chce popřát upřímnou soustrast....vid' Okove?

/Okov nadšeně souhlasně přikyvuje/

PŘEMYSL: Díky! Díky! Věru, byla to skvělá žena! Takovou už nenajdu, kdybych kraj světa šel!
I když pravda....(důvěrně se nakloní k Bivojovi)
mám-li být upřímný...taky mi dost často lezla na nervy!

BIVOJ: (ustrášeně se rozhlíží)
Inu....jako....každá....ženská...!

PŘEMYSL: (nechápe)
Co je Bivoji? Čekáš někoho....?

BIVOJ: (stále se se strachem otáčí na obě strany)
Né....né....né....

PŘEMYSL: (pokračuje)
.....a to její věčné věštění, né že bych jí chtěl pomlouvat,
chraň Perun!

BIVOJ: Perun!

PŘEMYSL:ale kdyby aspoň vyvěštila něco pořádného! Ale ona pořád mele stále dokola o městě, jehož sláva se bude dotýkat hvězd!
Ale jaký bude zítra počasí, to jsi se od ní nedozvěděl!
(povzdychne si)
.....no, už dověstila Líba moje milovaná!(utírá si slzu)
Ale bude mi chybět! (zaváhá a dodá..) Ně kdy!

/ vchází božský slovanský pěvec Lumír s loutnou, notuje si..../

LUMÍR:čížku ptáčku...zeleného peří....
(vida knížete, zamíří k němu..)
Kníže....(napřáhne k němu obě ruce)...už jsem to vyzpíval
do širokého a dalekého okolí....kníže...upřímně! Je mi to
moc líto!

PŘEMYSL: (zlostně se na něho utrhne)

Ted' je ti to líto! Ale před chvílí jsi mě nelitoval vid'?
Proč jsi mluvil tak dlouho? Lumíre, slovanský pěvče?
Byla to trochu nuda, víš? Škoda, že ještě neznáme hodiny
řek bych ti přesně, jak dlouho jsi žvanil! A ve verších! My
si tě všichni velice vážíme, ale těch přísloví, těch bylo
trochu moc, nezdá se ti?

LUMÍR: (dotčeně)

Přemysle! Kdo hlučný...z vlky druží! Vždyť někteří lidé se
při mé řeči chtěli vrhnout žalem do ohně!

PŘEMYSL: (rozčileně)

A ty se jim divíš? A ten závěrečný rým!?!?
Libuše – mrtvice! To se ti teda moc nepovedlo!

/První zvolání ze zákulisí z druhým vbíhá Ctirad na scénu/

CTIRAD: Kníže Přemysle!

(vrhá se mu plačky k nohám a tiskne mu ruku)
Kníže Přemysle....ztráta milované ženy!

PŘEMYSL: (s úsměvem zvedá Ctirada ze země)

No tak....povstaň Ctirade. Co ty mladík a paníc můžeš
vědět o tom, co znamená pro muže ztráta milované ženy

CTIRAD: (stydí se a klopí oči k zemi – nesměle a v rozpacích)

Ale jo...něco o tom vím! Několikrát jsme vás s kněžnou
pozorovali!

(přítomný Bivoj se rozlobí a žene se po Ctiradovi palicí)

BIVOJ: Že se nestydíš! Šmírovat knížete!

(Ctirad obratně uhýbá a kryje si hlavu rukama)

CTIRAD: Nebij mě Bivoji! Šel jsem náhodou kolem!Šárka je mi
svědek....a tý se to náhodou líbilo mnohem víc, než mě!
(uraženě odbíhá)

LUMÍR: (smířlivě)

Inu, nech ho Bivoji! Ředkev všechno ztráví a sama
žaludek zalehne. Mládí....mládí...není třeba slov. Bez

obinušku mluvit, totě jako v křivolaké lučičtě se obrátit!
Čím více se včel **č**lověk choulí, tím více se za ním sypou!
 Ostaně v životě více druhův, nežli klobás a dokud mízka
 jít na lýka....a.....

/Přemysl nechápavě na Lumíra civí – vzpamatuje se...!)

PŘEMYSL: Zadrž Lumíre – božský **pěvče!** Zapěj radši starý brachu
 píseň o Libuši! Potěš naše srdce svým nektarovým
 hlasem a staroslovanskou Pop – muzikou!

LUMÍR: (nasupeně)
 Ted' né! Nemám naladěno a potom víš dobře! Nebere se
 z jednoho vola dvou koží!

PŘEMYSL: Co....co....tím chceš říci?

LUMÍR: Nic víc, než že dobře tomu, že svině rohův nemá!

PŘEMYSL: (nechápaně) Co?...aha...jo.....hmmm...

/přichází vladyka Vojen, nesměle se zastaví před knížetem/

PŘEMYSL: PERUN!

VOJEN: PERUN!

PŘEMYSL: Přistup blíže, můj starý, dobrý slovane !
 (s úsměvem, lišácky na něho mrká)
 Jistě mi jdeš popřát upřímnou soustrast vid'?

VOJEN: (uklání se) Upřímnou soustrast kníže!

BIVOJ: (nevhodně a netaktně vpadne do řeči)
 Přátelé! Dosti smutku.....(nadšeně) Pojd' me na kance!

/všichni zrudně obracejí oči v sloup /

VOJEN: Páni, už zase na kance! Tebe taky Bivoji nemůže
 napadnout nic jiného! Taková otrava! My ti ho honíme a ty
 si ho pak hodíš na záda....to známe! Já půjdu za děvčatama,
 ty se honěj daleko líp a nevrěštěj u toho tolik!
 Jdeš taky Lumíre?

/ Lumír se uraženě a nasupeně otočí k Vojenovi zády /

LUMÍR: No dovol!

/ Vojen znejistí, nechápe Lumírovu reakci – Přemysl se k němu nakloní/

PŘEMYSL: Božský...moudrý....víš jak si na to Lumír potrpí...

VOJEN: Aha! Jdeš s námi? Božský...moudrý...Lumíre?

LUMÍR: (spokojeně) To je jiná! Nejdu! Přátelé – sex není pro mě!
Rozptyluje to inspiraci...a to víte, taky už to chvíli trvá, než
mi začne prýštit.....inspirace! A mimochodem, boje se
chřestu, nechod' v les! A kámen se na jednom místě neobalí!
Nehledě k tomu, že mám rozdělanou jednu docela slušnou
hitovku....zatím mám jen začátek...

(zanotuje)

Čížku...ptáčku...zeleného peří...

No....dál to nemám, ale až to dodělám, to bude prd'ák!

Půjdu komponovat a né za holkama!

Jak se zhyzdíš ňákou vadou, nesmyješ se žádnou vodou!

/odchází zvolna se směšnou důstojností, cestou hledá verše..../

Čížku...ptáčku...zeleného peří...dveří né! Měří? Kteří?
Safra! To je ale těžký! (odejde)

/Vojen s neskrývavým obdivem za Lumírem/

VOJEN: Teda řeknu vám, ten je ale chytřej! Půjdeš s námi, kníže?

/Přemysl se zatváří káravě/

VOJEN: Promiň kníže, já to tak nemyslel. Tak ještě jednou – upřímnou
soustrast (třese mu pravicí a nevhodně se směje) a nashle!
Perun chlapci! Perun! (vesele odskotačí)

PŘEMYSL: Perun!

BIVOJ: Perun! (shovívavě)...mladík jeden nezkušený.

/přichází hluchoněmý Okov Rakev. Nese na plátně namalovaný návrh číslo 1. Ukazuje ho přítomným./

BIVOJ: Co je to? Aha! Okov vymyslel lepší pohřby! Aby to nekouřilo do očí! Vid' okove?

/ Okov nadšeně přikyvuje /

PŘEMYSL: (pozorně si prohlíží návrh...)
Hmmm....víš co mě napadlo? Co takhle zakopat nebožtíka do země? Do takové jámy.....co tomu říkáte?

BIVOJ: (zhrozí se) Do země...? Jako mršinu? Brrr...fuj!

PŘEMYSL: Ale né! Tak jsem to nemyslel. třeba v nějakém pytli, nebo v v krabici, bedně....či co?

BIVOJ: (pochybovačně) No...nevím...nevím...?

PŘEMYSL: Okove! Ty jsi vynálezce! Vymysli to! Už tvoje matka Štoudev a otec Dratev se zapsali do naší slovanské historie pěknými vynálezy. Snaž se chlapče!

BIVOJ: No, poslechni knížete! Udělej s tím něco? ukaž co v tobě je? A když to vymyslíš, nazveme tu bednu po tobě!

/Okov hluchonadšeně přikyvuje a odbíhá/

BIVOJ: No, kníže a já už taky musím jít! Kazi už na mě čeká!

PŘEMYSL: (dobírá si ho lišácky) Takže né na kance, ale za kance? Vid' Bivoji? Co? nemám pravdu? (směje se)

BIVOJ: (zčervená a je v zjevných rozpacích)
Ale né....kníže...fakt né, kdybych se ale zdržel, to by byl doma kravál! No nic! Zanechám tě o samotě s tvým smutkem.
Tak Perun! (odchází)

PŘEMYSL: Perun!

/ ze zákulisí se ozývá ženský nářek – Přemysl se lekne /

PŘEMYSL: Pohanští bohové – stůjte při mně! To je Vlasta!

(zmateně pobíhá po jevišti hledaje úkryt)
 Ted' se nedostanu ke slovu až do oběda!

/Polopřichází polopřiběhne Vlasta – pofňukává, s pláčem se vrhá na Přemysla a věší se mu kolem krku. Ten zděšeně ustupuje/

VLASTA: Ty můj malý osiřelý Přemyslovče! Ty můj nešťastný vdovečku! Co si ted' jen počneš, ty můj ubožáčku? Co s tebou jen bude? Tak bezbranný na tom pohanském světě! Kdo se tě zastane? Kdo ti zahřeje kože? Kdo oheň v krbu rozdělá ti? kdo chutnou krmi tobě připraví? Kdo jen kdo? Kdo tě nyní potěší, až večer klesneš znaven na své vladařské lože? Kdo jen kdo? Všechno jsem už promyslela! však mi nadarmo neříkala tvoje nebožka žena a moje nejlepší přítelkyně, kněžna Libuše blahé paměti....mimochodem – upřímnou soustrast kníže! (potřeše mu na vteřinu rukou a jede dál) Kdopak se mi jednou postará o mého holoubka oráče, až tady jednou nebudu....kdo jen kdo? Vlasto! Říkala Libuška. Spoléhám na tebe! Tobě ho odkazují má nejlepší přítelkyně, má drahá Vlasto! Ty jediná to dokážeš! A tak jsem tady a už se vodsud' nehnu! Pojd' ty můj boběčku, já tě potěším.....(vrhá se na něj a chce ho povalit na zem)

PŘEMYSL: (brání se) Ale panno Vlasto! Tohle že říkáš? Nic o tom nevím! (směrem k hranici) No Líbo! Tohle!

VLASTA: (snaží se mu dát francouzáka)
 Ano! Ano! Přesně tohle říkáš! Co s tebou jen bude? Tak opuštěný na tom pohanském světě! Kdo se tě zastane? Kdo ti zahřeje kože? Kdo oheň v krbu rozdělá ti? Kdo chutnou krmi tobě připraví? Kdo tě nyní potěší, až večer klesneš znaven na své vladařské lože? Kdo jen kdo?

/udělá dramatickou pauzu a pak zařve/

No přece já! Tak pojd' a nedělej drahoty!

PŘEMYSL: (hledá marně únik) (křičí)
 Pomóóóc! Pomoc! Kde jste kdo?

VLASTA: (civilně jako by nic) Co blbneš?

PŘEMYSL: Já co blbnu? Panno Vlasto? Zbláznila si se? Co to do tebe vjelo?

VLASTA: Jakýpak zbláznila? Ty jsi se zbláznil! Co s tebou ted' bude? Tak sám na tom pohanském světě....kdo se tě zastane..kdo ti zahřeje lože? Kdo....

/Přemysl jí přerušil.../

PŘEMYSL: Co trojčíš? Vždyť mi nikdo neubližuje! Já nepotřebuji, aby se mě někdo zastával, nebo mě zahříval postel! Ted' mi umřela žena – támhle ještě čmoudí, já jsem si ani neposmutnil a ty už na mě takhle zhurta!?!

VLASTA: (rozhodně s rukama v bok)
Co já? Co já? Líba to tak chtěla a basta! Přemysle oráči, pojd' budeme spolu vládnout! Zvoráme si to tady pěkně!

PŘEMYSL: Díky! Já si to tady zvorám sám!

VLASTA: No a kdo ti zahřeje kože? Kdo oheň v krbu rozdělá ti? Kdo chutnou krmi tobě připraví? Kdo....

PŘEMYSL: Ale já vůbec nemám hlad! Jakou krmi?
(smířlivě – bere ji jemně kolem ramen)
Podívej Vlasto, neříkám že tě nemám rád. Ale tohle je něco jiného. Tebe mám rád jako kamarádku! Jako dobrou přítelkyni na kterou je spoleh!

VLASTA: (znovu vybuchne) Tak dobrou kamarádku na kterou je spoleh, jo? Jako kamarádku jo? Tak to si Přemysl trhni nohou! Vlasta jako kamarádka! Na to je dobrá! Ale jiná zahřát kože co? Jiná v lože co? Tůhle!

PŘEMYSL: Ale já to Vlasti tak nemyslel...já se nechci znovu ženit!
pochop to!

VLASTA: Však já tě chápu až moc dobře! Odkop si mě! jako starej nepotřebnej křáp! Mlad'ouneké křehuličky zachtělo se stárnoucímu kocourovi co? Starej dobrej kombajn Vlasta už nám není dost dobrej! Co? To je tvoje poslední slovo?

PŘEMYSL: Ale Vlasto....Vlastičko...já od tebe čekám porozumění...?!

VLASTA: Já ti kašlu na porozumění! Já chci chlapa! (vzlykne)

PŘEMYSL: Tak to si mohla říct hned! (volá) klucííí....klucííí pojd'te sem někdo...tady Vlasta by potřebovala...klucííí! HejŠ
No vidíš, vždyť nemusí být hned tak zle!

VLASTA: (razantně a dupne mu na honu)
Nemusí! Ale bude! (uraženě odchází)

/Přichází udivený vladyka Ctirad – rozhlíží se jako by někoho hledal/

CTIRAD: Měl jsem pocit, že tu někdo volal o pomoc!?
Myslel jsem, že se tady ubližuje ženě!

PŘEMYSL: (shovívavě) Ale panici Ctirade, co ty víš o ženách?? Kolik ty máš vlastně otrokyň?

CTIRAD: Já? (rozhlíží se jako by dotaz nebyl pro něho) Počítá na prstech....Kiki...Lulu...Klo Klo...Fru Fru....šestnáct! A všechny jsou velice sečtelé!

PŘEMYSL: Á...sečtelé říkáš (pot'ouchle se směje) he he he..Ctirade?
A jinak nic.....?

CTIRAD: (dotčeně) Jinak nic! Co si o mě myslíte kníže? Pro svoji budoucí choť, uchovám se čistý jako okvěti bílé lilie!

PŘEMYSL: Máš recht chlapče....máš recht.....(pomalu odchází ale vrátí se
Poslyš....ty....Ctirade, pošli mi večer pár svých otrokyň! Víš,rád bych s nimi prokonzultoval pár staroslovanských literárních památek. Víš....Ctirádku...literatura před spaním, to je moje hoby! Přijdu na jiné myšlenky.....(znovu pomalu odchází, ještě jednou se otočí)
Ale Ctirade! Ošklivý holky mi neposílej! Perun! (odejde)

CTIRAD: Perun! (hledí za knížetem s obdivem i soucitem)
Můj dobrý kníže! Však já vím, jak mu je! Jak asi musí šílet muž po ženě, když s ní žije jednatřicet let!
Vždyť já miluji svoji Šárku teprve šest dní a už to bez ní nemohu vydržet!

/přiskotačí Šárka s věnečkem ve vlasech, kytičku má v ruce/

- CTIRAD: (rozpřáhne náruč) Šárko! Kvítečku! Lásko moje milovaná!
- ŠÁRKA: Ctirade! Drahousku! Ani nevíš, jak se mi po tobě stýskalo!
- CTIRAD: Mě taky Šárko....mě taky! Pojd' půjdeme běhat do březového háje!
- ŠÁRKA: (zklamaně) Co? Zase běhat do háje? Vždyť jsme tam běhali včera? Já mám lepší nápad! Pojd'! Dej mi hubičku!
- CTIRAD: (upřímně se zděsí) Fuj! Hubičku! Ty nemravo! Vždyť ještě nejsme svoji!!! A potom...(znejistí, zda to má vyslovit-vyhrkne) Mohla bys mít miminko!
- ŠÁRKA: (nechápvě) Po hubičce? (pohrdlivě) Ty blbečku!
- CTIRAD: (rozhořčeně) Jen nech bejt! Víš co říká moudrý Lumíre? Když Perun dopustí, i sukovice spustí! Víš co? Pojd' půjdeme běhat do březového háje a když mě chytíš...(zčervená)....
- ŠÁRKA: (dychtivě a s nadějí) No? Miláčku? Když mě chytíš???

CTIRAD: Ale já **tě** stejně nedohoním!

ŠÁRKA: Co když **třeba** náhodou...zakopnu a upadnu....no? Co pak?

CTIRAD: (stydí se) To nemůžu říct! To je **děsně** sprostý!

ŠÁRKA: No tak! Ctirádku! No! Tak já se otočím!

CTIRAD: Když se otočíš, tak to nepřestane být sprostý! A potom, já to řeknu a lidi budou myslet, že jsem úchyl!

ŠÁRKA: (nedočkavě a s nadějí podupává netrpělivě nohou....)
No ven s tím lásko...no? Když mě chytíš? No.....?

CTIRAD: Dobrá no, ale je to síla...je to **pěkně** nářez!
(vyhrkne) Když **tě** chytím, musíš mi dát květinu!!!

ŠÁRKA: (zklamaně) Víš co? Do háje **běž** ty! (zklamaně usedá na pařez)

CTIRAD: A kam **půjdeš** ty Šárko? Kam **půjdeš**?

ŠÁRKA: Nikam! Budu dnes sama doma. Naši jeli na **Říp**.Jesli chceš....
můžeš přijít k nám!

CTIRAD: (rozhořčeně) Zbláznila jsi se? Když vaši nejsou doma? Když jsou na **Řípě**?

ŠÁRKA: Na **Řípu** jako na hradu!

CTIRAD: (nechápe) Vždyť říkám! Na **Řípě**, jako na hradě! Šárko, co tvá pověst? Co by tomu řekli sousedi?

ŠÁRKA: Myslíš Germáni?

CTIRAD: Ale né! Myslím sousedy na vedlejší **větvi**! Už to mám Šárko!
Půjdeme k vám do srubu a vezmeme sebou Lumíra! Je tak moudrý! budeme se od něho **učit** jeho staroslovanské moudrosti!

ŠÁRKA: (má vztek) Moudrosti toho domýšlivýho starýho papriky?!?
Nerozumím mu ani slovo! **Říká** samé blbosti!

CTIRAD: (rozhořčeně) V hrdlo lžeš! Lumír je boží **pěvec** a jeho ústy k nám **hovoří** Perun a ostatní slovanští bohové!

ŠÁRKA: Medovina z něho mluví a né slovanští bohové z vochlasy jednoho! A pěvec jo...pěvec říkáš....(Ctirad před ní couvá)
A slyšel jsi ho někdy zpívat?
(Ctirad vrtí záporně hlavou)
Nikdo ho nikdy neslyšel! Jednou nemá naladíno! Podruhý je pošmourno! Potřetí nemá smlouvu....počtvrté....

CTIRAD: (skočí jí do řeči) Né Šárko! Žádná generálka u vás ve srubu nebude! Počkám si až na premiéru! Radši půjdu z Bivojem na kance! je to mnohem méně nebezpečné! (odběhne)

/Na scénu vchází Kazi hledající Bivoje/

KAZI: Bivoji! Bivoji! Oběd! Máme kančí na borůvkách! Bivoji! Sakra, kde je ten pitomec?

ŠÁRKA: Ach Kazi, já ti toho tvýho Bivoje tak závidím! Je takový mužný! Kazi, vyprávěj mi o plnění manželských povinností....?

/Obě děvčata jsou vyrušena přicházející Častavou/

ŠÁRKA: Perun! Častavo!

ČASTAVA: Perun holky! Neviděly jste tady takovýho šíleně krásného kluka s Přemyslovi družiny?

ŠÁRKA: Co to meleš? V Přemkově družině je jeden šerednější než druhý!

ČASTAVA: Kecáš! Náhodou Vojen je krasavec!

ŠÁRKA: Nejhezčí muž na světě je můj Ctirad! Jen kdyby byl trochu smělejší! Kazi, popros Bivoje zda by ho nepoučil v milostných záležitostech....Kazi....prosím...

KAZI: Jestli chceš, poučím ho sama.

ŠÁRKA: To se opovaž! Vyškrabala bych ti oči!
/ Přichází rázným vojenským krokem Vlasta. Velitelským pohybem je utiší/

VLASTA: Perun holky! Nikdo ani hnout! musíme něco důležitého

projednat! Jde o muže! Něco se na nás chystá. Cítím to v kříži!
Mám z toho strach!

KAZI: (rozesměje se) Strach, Prosím tě, vždyť je to docela prima. Už aby tu byli! Jak z něčeho takového můžeš mít Vlasto strach? vždyť je to přece úděl všech žen a myslím, že nemluví jen sama za sebe, ze všech **údelů** ten nejpříjemnější! Nemám pravdu děvčata?

/Mezi děvčaty vypukne souhlasný rozruch/

VLASTA: Nechte těch hloupých keců! Tohle jsem nemyslela vy kozy!

KAZI: Kolikrát jsem ti Vlasto říkala, že se jmenuju Kazi a né kozy!

VLASTA: Nech si ty blbý vtipy a poslouvejte mě dobře! Od té doby, co zasedl Přemysl na knížecí stolec a moje nejlepší přítelkyně kněžna Libuše blahé paměti se s ním rozdělila o vládu, začala vážnost nás žen povážlivě klesat! Cožpak vy hloupé husičky nevidíte, jak muži do svých rukou soustředí veškerou moc?

ČASTAVA: Máš pravdu Vlasto! Myslí si, že můžou všechno a kolikrát nemůžou ani trochu!

/děvčata se rozesmějí a znovu si začnou důvěrně šuškat/

VLASTA: (umličí je netrpělivým gestem) Nejen že už nejsme té vážnosti, jako jsme bývaly, ale stále potupnější práce jsou nám přidělovány! domácí kuchty a putky z nás chtějí udělat!

/Vykřiky souhlasu/

ČASTAVA: Pravdu díž Vlasto! A teď s námi bude stále hůře! Víte holky, co mi řekl jeden holobrádek na pohřbu kněžny Libuše? Schválně jsem si to zapsala!

/Vyndá z mošny papír a chvíli do něj civí/

ČASTAVA: Škoda že neumím číst! (schová papír zpět) Ale zapamatovala jsem si to! Řekl: panovaly jste, klaněli jsme se vám a hle – teď jste jako bludné ovce!

děvčata – to je hrůza!

ŠÁRKA: Vlasto! Co vidíš ještě? A co muži? Co dělají muži?

VLASTA: Čuměj do takový bedny a pijí pivo!

/zvedne se všeobecné rozhořčení...volají o překot.../

Hanba jim! Pryč s nimi! Fuj! Smrt mužům! Hanba jim!

VLASTA: Milé družky! Radši s mečem povstaneme a pokoříme to drzé mužské plémě, než abychom takhle skončily! Milá děvčata! Nechci pomlouvat, ale víte jak nám budou říkat? Slepice! Ano! Slyšeli jste dobře! Slepice!

/Děvčata hrůzou zkoprní/

ČASTAVA: Ale proč kvo kvo kvo....vždyť jim nejsme vůbec podobné kvo...ko ko ko dák!

KAZI: My jim dáme slepice! Hrrr na ně!

ČASTAVA: Do zbraně slepice! Vlastně pardon, děvčata jsem chtěla říct!

ŠÁRKA: Vyražme ihned holky – dychtím po boji!

VLASTA: (utiší je) Klid...klid děvčata, uklidněte se! My jsme to nechtěly! My né! Perun je nám svědek, že my né! Ale musíme dát mužům ještě šanci. My nejsme tak podlé jako oni! Půjdu za Přemyslem naším jménem. At' si vybere mezi námi družku....krásné postavy (vypíná se) řekněme ehm....s věšteckým nadáním, jako svoji řádnou ženu a spoluvládkyni, která nám zaručí naše práva!

/děvčata jásají...../

ŠÁRKA: A založíme si časopis Vlasta!

VLASTA: Anebo jako že se Vlasta jmenuju – pak ve vítězný boj vás povedu!

O P O N A

2. OBRAZ

/ Vyšehrad – Přemysl stojí uprostřed nádvoří a střílí lukem šípy do zákulisí. Po každém výstřelu slyšíme obdivné Voje-
novi výkřiky.....

VOJEN: Zásah kníže! Skvělé! Trefa! Dobrá rána! Opět zásah

/Přichází Vlasta se slavnostním výrazem ve tváři a s věnečkem v ruce./

VLASTA: Mohu tě vyrušit z tréninku, můj milý kníže?

PŘEMYSL: (lekne se) Nemůžeš zavolat? Málem jsem to do tebe vrazil!

VLASTA: No, mě to zas tolik nevadilo.....mohu s tebou mluvit o samotě, milý kníže? Jde o velmi důležitou věc!

PŘEMYSL: (začne couvat) Né! Já nechci zahřát kože a lože, né!

VLASTA: Neblbni! Říkám ti, že jde o velmi důležitou věc zcela mimořádného významu.

PŘEMYSL: (velmi neochotně).....Samozřejmě Vlastičko, hned jsem ti zcela k dispozici!
(volá do zákulisí) Pro dnešek končíme!

/ Vyjde usmívající se Vojen, v těle má zapíchané šípy, které si z úsměvem vytahuje./

VOJEN: Už nebudeš trénovat kníže? Dneska ti to ale šlo!

Jeden zásah lepší, než druhý!

PŘEMYSL: Né! Díky...díky Vojene, dnes už **tě** nebudu potřebovat
Chci být se svojí dobrou přítelkyní Vlastou sám!

/Přemysl zdůrazní slovo přítelkyně, čemuž se Vlasta pohrdlivě
ušklibne/

Doufám Vlasto! Že **věc** o které chceš se mnou hovořit
má opravdu jak jsi **řekla** mimořádný význam, doufám,
že nezačneš zase o našem **sňatku**?!?

VLASTA: Samozřejmě, že to má mimořádný význam! A mnohem
větší, než si myslíš! Nebude to pravda, zase tak úplně
o **něčem** jiném, ale považuji za svou povinnost
pohovořit s tebou o této záležitosti v úplně jiném **světle**
z úplně jiného úhlu a v úplně jiných souvislostech!

PŘEMYSL: (evidentně znechucen)
Tak dobrá! Považoval jsem jen za svoji povinnost
upozornit **tě** na to, že záležitost o které jsme mluvili
na Líbině **pohřbu**, považuji jednou provždy za
vyřízenou! Je ti to jasný?

/Vlasta nepřesvědčivě kývá hlavou/

Tak spust'

VLASTA: Ty **můj** malý osiřelý Přemyslovče! Ty **můj** nešťastný
vdovečku! Co si jen počneš, ty **můj** ubožáčku? Co s
tebou bude? Kdo ti zahřeje kože? Kdo v krbu oheň
rozdělá ti? Kdo chutnou krmi tobě **přihotoví**? Kdo **tě**
nyní potěší, až **večer** klesneš na své vladařské lože?
Ach....kdo jen kdo?
Všechno už jsem promyslela! Však mi nadarmo
neříkala moje nejlepší přítelkyně, moudrá kněžna
Libuše blahé paměti, dej jí Perun **věčnou** slávu...kdo

se mi jednou postará o mého holoubka oráče? Až tu jednou nebudu – Vlasto! Spoléhám na tebe!
A tak jsem tady a už se vocud' nehnu! Pojd' ty můj bobečku, já tě potěším... (sápe se na něho a chce ho povalit na zem)

PŘEMYSL: (rozlobeně uhýbá)

Tak dost! Tohle jsem už slyšel! Tohle je ten nový pohled na věc?

VLASTA: Jo!

PŘEMYSL: Tohle je ten nový úhel pohledu?

VLASTA: Jo!

PŘEMYSL: Ve světle nových informací?

VLASTA: Jo!

PŘEMYSL: Houby! Meleš úplně totéž co minulý týden!

VLASTA: (plačtivě) To není pravda! minulý týden šlo o něco úplně jiného!

/Zarazí se a s fanatickým výrazem v očích ukazuje cosi v dáli/

Vidíš to taky???

PŘEMYSL: Co?

VLASTA: Tu dvojici! (rozpaží a začíná věštit)
Jdou k nám....né! Vstupují do nás...uíííí...uááááá..

PŘEMYSL: Stává se ti to často?

VLASTA: Neruš, když věštím!

PŘEMYSL: Tak tohle je věštba? Odtud to vypadá, jako záchvat!

VLASTA: Věštba je pochod rozpolcené mysli!

PŘEMYSL: Jo! Tak tenhle pochod jsem vídával třikrát denně!

VLASTA: Už je vidím zas...uíííí...uááááá...vidím rozkošnou dvojici! Dva krásní...mladí...starší lidé!
On – vladař velkého slovanského kmene **Čechů** – ona – půvabná dívka s překrásným tělem...

PŘEMYSL: Co?

VLASTA: No, tak o tělo zas tak moc nejde.... s plným tělem! A ještě něco navíc....

PŘEMYSL: No proto!

VLASTA:mající všechno co žena má mít! On přichází domů.. z domu se line líbezná vůně chutné krmě, ona ho vítá polibky, pak si lehá na zem, aby on pán domu mohl chodit po měkkém...ona ho zasype polibky a chutnou krmí....sype mu na hlavu květiny a ovoce! V zimě jsou melouny drahý!

A potom ho odvede na lože, kde si on s ní může dělat
co
chce! A dělá to znovu...a znovu....a znovu....a znovu.....
dělá to pořád!

PŘEMYSL: Ty si se zbláznila! Dost! To je hrůza! To je děs! Proč tolikrát za sebou? Né! Já jsem vdovec! já jsem z toho venku!

VLASTA: V tom je právě největší výhoda manželství, že se můžeš milovat i když nechceš! Nechápeš?
To je tvoje poslední slovo?

PŘEMYSL: Jasně! A abys věděla ty jedna...ty...ty...ty...no?

VLASTA: Vlasta!

PŘEMYSL: Jo. Od teďka začínám lovit bobříka mlčení! Ted'!

/ S pocitem vítěze secvakne zuby a sedne si na pařez/

VLASTA: (uraženě a s posměchem)

Tak ty ted' budeš lovit bobříka mlčení jo?

/Přemysl kývá hlavou/

VLASTA: A tobě nebude vadit, že jako bobr budeš mít placetej vocas?

/Přemysl vrtí hlavou že né/

VLASTA: Tak ted' když mám chut' si z tebou popovídat, tak ty budeš lovit bobříka mlčení???

/Přemysl kývá hlavou/

VLASTA: (vztekle) Tak dobře poslouchej! ještě jednou si zavěštím a potom už mě neuvidíš, leda s klece! Polezeš po zemi a budeš kňučet jako choroš!

PŘEMYSL: (radostně vykřikne) Jé! To je houba! To sis spletla! (směje se jí) Choroš je houba!

VLASTA: (vítězoslavně) No! A máš po bobříkovi! Poslouchej! Uááááá.....uíííííí.....(rozpaží)
Vidím dým a čoud! Slyším nářek a skřípění zubů!
Vidím stovky mrtvých! Chachacha...a jsou to samí chlapi! Samí chlapy! A nad nimi vítězná dívka na koni

s

oštěpem v ruce! Nastává vláda žen! Konečně pořádek!

Hanba ženám, kterým muž vládne! Zapamatuj si to, ty bobříku!
(dupne mu na nohu a hrdě odchází)

/Přemysl si drží nohu a dělá za Vlastou žertovné grimasy/

PŘEMYSL: Ko ko ko ko dák.....ko ko ko ko dák!

/všimne si přicházejícího Bivoje s Lumírem a tváří se rozpačitě, že kvokal..../

Tak co kanci?

LUMÍR: (pohoršeně) No kníže dovol!

BIVOJ: Ale kníže myslí zvířata! A né nás dva! Vid' Přémo?

PŘEMYSL: Jasně! Tak jak je hoši? Jak je?

LUMÍR: Dobře kníže! Splníme a ještě překročíme! Už jsem to skoro měl, ten rým peří – měří...., ale v tom vyběhl z houští zubr, já musel na větev na strom...no a verš byl v pr....no zkrátka tam, kde verše někdy končí!
Už jsem jich tam taky pár měl!
Hledášli troudu – nenajdeš proud! Mimo chodem, nebudete mi to věřit, ale vedle mě, na té větvi, seděl vepř!

PŘEMYSL: A kde se tam vzal?

LUMÍR: Inu, kdo lehá mezi otruby, přichází svini pod zuby!

/Je slyšet spláchnutí WC, vchází Ctirad a svinuje toal. papír/

/Kníže i přítomní si zděšeně ucpávají nos. Ctirad je dotčen./

CTIRAD: Kníže! Copak ty jsi nikdy necítil Coco Chanel?

PŘEMYSL: Necítil, ale musí to být něco strašlivýho!

CTIRAD: Tys dnes nějak ve špatné míře kníže? Co mysl tvoji rozjitřilo?

Měls jít s námi na kance! To ti bylo bezva! Takovou legraci jsem dlouho nezažil! Z houští proti nám vyrazil kňour jako stodola! Tesáky dobrý metr! Smrtný chropot dral se mu z hrdla!

BIVOJ: (chrochtá jako vepř)

CTIRAD: (okřikne ho) Nezpívej, když něco vyprávím!

(naváže) a rovnou na nás! V tom zahlíd Bivoje, začal poděšeně kvičet....brzdil....brzdil, ale neubrzdil! Bivoj ho chyt a vysadil ho na strom! Tos měl vidět, jak na nás čuměl, když jsme odcházeli....!
A kníže.....(směje se)....to není všechno! Představ si, vedle něj na tý větvi.....seděl vůl!

PŘEMYSL: (také se rozesměje)

Tak Lumíre, vy jste tam na tý větvi, seděli tři?

LUMÍR: (nechápatě – nedošlo mu to – počítá na prstech)
Jak to tři? Přeci dva! Kanec a já!

/Přemysl se káravě podívá na Ctirada/

CTIRAD: Promiň.....Lumíre!

LUMÍR: Inu, těžko berana s vlkem smířiti.

PŘEMYSL: Chlapci! Obratme list. Byla tady Vlasta. Podivnou řeč vedla....co si to jen ta ženská vzala do hlavy?
Tvrdohlavá, jako mezek!

LUMÍR: Inu, někde tlustý v lebi pustý!(Vyřezává vůl nožíkem)

BIVOJ: Ba ne chlapci. Kníže má pravdu! Něco se děje! Žena na mě byla hodná a milá....nechce se mi to líbit!

PŘEMYSL: Lumíre! Přestaň vyřezávat a řekni nám moudrý, co si o tom myslíš ty?

/Lumír obřadně schová rybičku do mošny a velebně si stoupne/

LUMÍR: Koně chval teprv po měsíci – ženu po roce!
Kdo nemáš s kým by ses vadil, pojmi sobě ženu!
Zrno tone – pleva pluje – proto přeci plevou sluje!

CTIRAD: (ohromeně s obdivem – vyskočí, neovládne se)
Ty vole, ten je ale chytřej!

PŘEMYSL: (zakrývá rozpaky, že nepochopil Lumírův blábol)
Díky....díky Lumíre! Já věděl, že ty budeš vědět, jak na to! Taky mě to mohlo napadnout hned! No nic... nebudeme dělat ukvapený závěry....měli bychom se chlapci nějak rozptýlit. Zaspívej! Zaspívej božský pěvče....zaspívej...ulev našim starostem svým božským hlasem a staroslovanskou Pop – muzikou!

LUMÍR: Ted' nemohu! Je příliš vlhko!

PŘEMYSL: (zklamaně) Co tedy budeme dělat chlapci?

BIVOJ: Já mám nápad! Možná, že vás to ode mě překvapí, ale víte co bych doporučil?

CTIRAD: Nenapínej Bivoji!

BIVOJ: Pojd' me na kance!

(všichni mimo Lumíra odběhnou)

LUMÍR: Nemohu s vámi chlapci, musím dodělat ten svůj hit...

peří – měří? Né.....hoří – peří – dveří...? Hernajs, dyk
na tý větvi jsem to už skoro měl!
Peří – dveří...safra, to je ale těžký!

(odejde.....)

OPONA

3. OBRAZ

/Děvín – tábor žen. Kazi vypráví, Šárka zbožně naslouchá/

KAZI: A večer, sotva zajde večernice, mrští mnou Bivoj na lože...lítě jako tur vrhá se potom na mě a já...

/Vchází Vlasta, v náručí má kopí, luky a meče/

VLASTA: Perun s vámi děvčata!

KAZI: Perun!

/Šárka nevnímá příchod Vlasty a hltá Kazi očima/

Šárka: A co dál? Mrští s tebou na lože....povídej Kazi, ty to

umíš tak nádherně podat, jsi skvělá vypravěčka, poslouchala bych tě stále! Tak co bylo po tom...no.. mrštění?

VLASTA: (okřikne je)

Mlčte děvuchy! My jim dáme! Ti budou čumět! To uvidíš dobrou přítelkyni! Já ti dám záchvat ty bobříku jeden!

/Vchází Častava a nese dopis/

ČASTAVA: Pane, nesu vám dopis! (zapýří se a rozhihňá)
Jejda...já sem to kráva spletla...!!!

/odbíhá a znovu se vrací/

ČASTAVA: Paní nesu vám psaní! (rozzáří se...) **Ted'** je to dobře.....

VLASTA: (vytrhne jí ho z ruky)
 Dej ho sem! Hele**d'**te holky...někdo mi píše, kdo to jen může být?
 (hláskuje adresu)
 Ctná panna Vlasta – první děvucha družiny kněžny Libuše – Děvín – **č**eské luhy a háje...podívejme!
 A odesílatel?
 Věštkyně Pythie – Delfi – **Ř**ecko! (rozzáří se)
 To je od Pythie děvčata! Copak mi píše holka moje zlatá?

/nedo**č**kavě roztrhne obálku a **č**te..../

Milovaná Vlasto!

Předem mého dopisu, **p**řijmi ode mě srde**č**ný pozdrav. Dnes jsem měla k obědu maso. všechno jsem to snědla a je**š**tě jsem si přidala.

KAZI: (obdivně) Přidala si holky, ta krásně papá, co?

Představ si Vlasti**č**ko, že ta mrcha Klytaimnestra o mě nakukala Herkulovi, že jsem odporná, nakrátko ostříhaná frigidní lesba s knírem a malým pindíkem! Lhářka ulhaná!
 Moje kámoška Helena zdrhla svému manželovi do Tróje s jedním fešákem. Jmenuje se Paris a je enormně utvářen!

ŠÁRKA: Kde...kde je holky enormně utvářen? Má hrb?

KAZI: Neruš ty naivní ká**č**o! **Č**ti dál Vlasto!

/Vlasta pokračuje/

Její starej Agamemnon a Odysseus se za nimi chystají, je tady z toho velký pobouření, mužský se chystaj do boje, blbečkové! Tak jich asi hodně odejde! tím pádem stoupla cena mužských otroků na černém trhu o tisíc drachem na unci. Tak to byly novinky a teď ti posílám něco velmi zajímavého!

DOPIS ŠTĚSTÍ!

Tento dopis ti přinese štěstí. Devětkrát oběhl kolem světa! Devět dní po obdržení dopisu, budete mít štěstí! Originál pochází z Nizozemí. To není žert! Štěstí k vám přijde poštou! Musíte dvacet kopií poslat svým známým a počkejte co se potom stane! Důstojník Bott dostal 2000 dolarů, ale ztratil je, protože zmeškal odeslání dopisu. Gustane Seda obdržela tento dopis a vyhotovila dvacet kopií, které rozeslala svým přátelům. Několik dní nato, vyhrála v loterii 3 miliony rupií! Karle Gabit hodil dopis do koše. Ihned mu zemřela žena a syn spadl ze skály. Gabit vyndal dopis z koše, udělala dvacet kopií a žena se mu uzdravila a syn se zachytil v pádu o výčnělek stromu. Za žádnou cenu nesmíte dopis přerušit!

líbá tě Pythie

P.S. Sibylle vyříd', že jí brzo napíšu. Během olympiády nechodí pošta.

VLASTA: Děvčata! Ten dopis jen potvrzuje co si myslím! Hrozí nám velké nebezpečí. Přemysl mne dnes odkopl jako prašivého kojota! Chystá se mela, ale bohdá Perun dopustí, že zvítězíme! Jdete se mnou holky?

/děvčata nadšeně volají/

KAZI: Ano Vlasto!

ŠÁRKA: Ved' nás!

ČASTAVA: Hrrr na ně děvuchy!

VLASTA: (utiší je)
Naše pohanská **čest** nám velí, ještě jednou je varovat!

KAZI: Vlasti, neměla bych ještě promluvit s Přemyslem? Už dlouho mě zve na sbírku motýlů, takže bych k němu zašla a při té příležitosti....

ŠÁRKA: (skočí jí do řeči)
Jé....holky, mě taky zval, vůbec jsem nevěděla, že kníže chytá motýli, řekla jsem to Ctiradovi, ten se tam byl podívat a tvrdí, že kníže žádnou sbírku motýlů nemá?.....!?

VLASTA: Kuš, ty huso! Kdyby pozval na motýli mě, mohlo být všechno v pořádku! Ale mě ne! Křupan jeden ze Stadic!

KAZI: Stejně s ním promluví!

VLASTA: Napíšeme mužům dopis! A dáme jim lhůtu 24 hodin na rozmyšlenou!

ŠÁRKA: No, ale jak holky poznáme, že uplynulo 24 hodin, když ještě neznáme hodiny?

VLASTA: Vidíš, to je pravda, to mě nenapadlo! Dáme jim místo toho lhůtu den a noc. A když neodpoví, vyrazíme. Tady jsem vám holky přinesla pro začátek nějaký zbraně, rozeberte si to. A ty Častavo piš!

Muži! Vy plémě hadí!

Protože nás utiskujete a nic jste nám nedali, jen trápení a trvalá těhotenství....

ČASTAVA: Jak to, že nám nic nedali? A co sruby? Postavili přeci sruby....!

VLASTA: Dobrá, tak sruby jo!

ŠÁRKA: Obdělali taky pole!

VLASTA: Hmm, tak pole taky!

KAZI: Vykopali studny a přivedli vodu!

ČASTAVA: Otevřeli obchody!

VLASTA: Obchody jo. To je fakt!

KAZI: Nosí nám dárky! A na cestách je bezpečno!

ŠÁRKA: Mýtí lesy!

ČASTAVA: Zkrotili koně!

KAZI: Udělali mosty!

ŠÁRKA: Chrání hranice!

ČASTAVA: Vybudovali letiště! Vlastně pardon obětiště!

VLASTA: Tak dobrá...dobrá... Častavo piš!

Muži! Vy plémě hadí!

ČASTAVA: Holky muži s měkkým, nebo tvrdým?

VLASTA: Muži s měkkým ty huso!

KAZI: (uchechtne se) Teda Kazi to tě lituju!

VLASTA: Tak dost! Piš!

Muži! Vy plémě hadí!

ČASTAVA: Muži s měkkým.....(chechtání děvčat)

/Vlasta nereaguje a velitelsky diktuje/

Protože mimo domů, polí, studní, obchodů, jídla, dárků, bezpečnosti na cestách, mýcení lesů, výrobků ze dřeva a kovu, látek, medoviny, mléka, strdí, jantaru, soli , kožešin, obětiště, ochrany hranic a zkrocení koňů jste nám nedali vůbec nic! Vyhlášíme vám válku! Podepsána Vlasta, velitelka EMANA!

ČASTAVA: Jé holky, kdo je to Eman?

VLASTA: Napiš to celý ty huso! Podepsána Vlasta, velitelka emancipační armády! Hotovo! Zalepit! Poslat! Nevyplaceně!

/Častava vezme dopis a s výkřikem pošťááá, ho hodí do zákulisí/

VLASTA: Děvčata! Zbraně si vemte domů a schovejte! Až přijde čas! Pošlu vám povolávací rozkaz! Pozor! Vpravo v bok! Pochodem v chod! Levá! Levá! Levá!

/Zmizí v zákulisí /

OPONA

4. O B R A Z

/Kazi polotančí na louce v posvátném háji a trhá květiny/

KAZI: Čížku...ptáčku...zeleného peří.....ach, škoda že to Lumír neudělal dál, taková hezká písnička!
Jó...kdybych tak uměla zpívat jako božský Lumír!

/Z poza křoví vykukuje Přemysl a mrckuje...../

PŘEMYSL: Ku ku...ku ku..čimčarára čim čim čim...cukrůůůů

/Kazi aniž by se otočila směrem ke křoví!/

KAZI: Vylezte kníže a chovejte se důstojně! Poznala jsem vás hned při prvním kuku. jestli vám něco nejde, tak je to napodobování ptactva, to mi můžete věřit!
Ta vaše imitace ptáka!

PŘEMYSL: Kazi....sluníčko....kvítečku slovanský...ozdobo Vyšehradu a Děvína, co tak sama, samotinká ty sladká holubičko? Vrků...vrků....
Mohu tě pozvat na džbánek medoviny? Mám doma dáreček pro Kazušku, pojď dušičko..cukrůů cukrůů

KAZI: (rezolutně) Radši pannu Vlastu pozvi, kníže! Ségra mi často říkala....až natáhnu bačkory a odejdu do Náviat' to dá Přemysl dohromady s Vlastou! Tot' má vůle!

PŘEMYSL: Ale já ji nechci! Ne a ne! To už je moc! Měl jsem dojem, že na mě pořádáte hon, ale tohle už je štvánice!
Nechci Vlastu a basta! Mě se líbíš ty! Já mám prostě slabost pro Krokovy dcery, no nemůžu si pomoci! Nevím čím to je, ale máte holky takovej

zvláštní šmrnc! **pojď** na medovinu holubičko....
cukrů...cukrůůůů.....

KAZI: Že se nestydíte kníže! Ženu svého nejlepšího pří-
tele

zveš v lože? co by tomu řekl Bivoj?

PŘEMYSL: V lože né! Chraň Perun! Manželské lože je
posvátné! Myslel jsem tady na trávě! A Bivojovi
bychom to přeci neřekli! A co oči nevidí, srdce
neželí!

KAZI: (rozhořčeně) Mlč! Copak ty víš o dívčím srdci!?!

PŘEMYSL: Pojď....pojď...holubičko....

KAZI. Nikdy! Cožpak si myslíš, že žena je předmět, který
je možno koupit za nějakou cetku? My máme svoji
hrdost a čest! Bez lásky nic! bez toho čistého –
vroucího citu – nic! Vždyť bychom si nemohly vážit
samy sebe! Né kníže! My nejsme k mání! My známe
svoji cenu!

PŘEMYSL: Dám ti tenhle skvostný jantarový náhrdelník...!

KAZI: Už jsem ti řekla! Mám svoji čest! (zaváhá a poku-
kuje po náhrdelníku)
A ten jantar.....je pravý?

PŘEMYSL: Jasně! Je až od Baltu! Od strýčka Lecha!

KAZI: (již velmi nepřesvědčivě) Věř mi kníže....bez.....
lásky a čistého....citu...a fakt bys mi ho dal?

PŘEMYSL: Čestný Přemyslovský! Ale až potom!

KAZI: (mudruje) Ty vlastně nejsi tak docela cizí.....jsi

bývalý manžel mé sestry...ukaz mi ten náhrdelník!
PŘEMYSL: Podívej! Je v něm zalitá moucha! Ale mě neošidíš!

KAZI: Proč bych tě měla šidit? Mám přeci svoji čest!

PŘEMYSL: (pro sebe) Mhhh...to vidim!

/Oba se chystají, že se obejmou, když tam vpadne Okov Rakov s novým návrhem namalovaném na velkém plátně/

PŘEMYSL: (rozlobeně) Sakra! Okove! Co sem ted' lezeš?
 Hergot! Bambulo! (zpozorní)
 Ukaž...no, není to špatný...?!?
 (na obrázku je namalovaná krabice na klobouky)
 A co takhle...zkusit to trochu protáhnout...víš...
 no, běž na tom ještě makat. Tak syp...syp....!

/Vystrká ho do portálu/

Kazi....kočičko, dej mi pusinku...Kazi Kazi Kazuška,
 to je krásná soudružka.....!

/Stejně nevhod vleze do obrazu zamilovaný Ctirad/

CTIRAD: Neviděli jste tady moji Šárku? Zmírám po ní touhou

/Kazi zklamaná, uraženě odběhne/

PŘEMYSL: (velice neochotně, přemáhá zlost)
 Jó...myslím, že jsem jí viděl, šla do toho údolí, jak ho má tak ráda...no.....jak se jen jmenuje safra...?

CTIRAD: Babiččino?

PŘEMYSL: Né!

CTIRAD: Macocha?

PŘEMYSL: Taky né!

CTIRAD: Šárka?

PŘEMYSL: Ano! Do Šárky šla.

/Přichází Lumír s loutnou, Přemysl spiklenecky mrkne na Ctirada – uděláme si z pěvce trochu legraci. Začne zženštile kroutit zadkem a vzdychat.../

LUMÍR: Perun!

PŘEMYSL: Perun!

CTIRAD: Perun!

PŘEMYSL: (šišlá) Ty....Lumčo...víš hošo, bez obinušku mluvit, totě jako v křivolaké lučičtě se obrátit!
Stav se někdy na věču....udělám živáň, zapijeme to punčem....nebo čučem, zatančíme si čaču.....
na vezmi si tuhle květinku...tak čichni si ty šibale!

/Odtančí, posílaje nic nechápajícímu Lumírovi polibky/

CTIRAD: (šišlá) Ty Lumčo....čím více se včel člověk choulí,
tím více se za ním sypou...!
Zajdi taky někdy ke mně božský! Zavedu ti čípek a dáme si chleba!

/Odtančí, posílaje Lumírovi polibky. Ten nepochopil, že si z něho udělali legraci a s pohrdáním za nimi hledí/

LUMÍR: Kšááá....kšáááá....buzeranti! (mávne rukou) Inu!
Každý má svoje Poděbrady! A lepší jeden pták v ruce – než dva letíce! A staré zboží, činí novou

šlechtu! Jaká voda, taký mlýn – jaký otec, taký syn!

/Chvíli tančí kolem své hole jako holky u tyče, posléze od-tančí z jeviště/

O P O N A

5. O B R A Z

/Domácnost u Kazi. Bivoj klečí na kolenou a drhne podlahu. Kazi leží na bedně s kožišinou, prohlíží si časopis a kouří.../ /Né Bivoje!!!/

KAZI: Á...jak tak koukám...v Gálii už zase začínají frčet měděný kruhy do nosu?

BIVOJ: (pofňukává) Tohle je houby život! Jednou tě bolí hlava.....podruhé jsi unavená a kluci si myslí, jak si z tebou užívám!

KAZI: Mlč a drhni! Trubče! Nebo po tobě skočím a uvidíš ten tanec!

BIVOJ: (drhne a brečí) Ty už mě nemáš ráda.....

KAZI: Mám! Protože jinak bych od tebe už dávno utekla! Když nemáme rovnoprávnost venku, tak já jí budu

mít aspoň doma!

BOVOJ: A co moje rovnoprávnost? Kazuško, pojď se pomazlit miláčku....aspoň jednoho hubana...Kazulinko....

KAZI: Až já budu chtít! A to budeš muset bejt sakra hodnej chlapeček!

BIVOJ: Já budu Kazuško uvidíš! Chytím ti kance!

/Vběhne Častava/

ČASTAVA: Paní nesu vám psaní!

/Sundá si paruku, vyndá prsa a je z ní Vojen/

VOJEN: Pane nesu vám dopis!

/Zasalutuje oběma a odběhne. Bivoj a Kazi odchází každý do svého rohu jeviště a čtou si ho, jako na povel se k sobě otočí a zvolají/

KAZI: Táto!

BIVOJ: Mámo!

UNISONO: VOJNA!

/ Rozběhnou se k sobě a uprostřed jeviště si padnou v slzách do náručí/

KAZI: Vlasta mě volá! Táhneme na tu mužskou chásku!

BIVOJ: Přemysl mě volá! táhneme na tu ženskou chásku!
Tak hezky jsme si tu spolu žili! Musím jít balit!

KAZI: Taková rodinná idyla a konec! Musím jít balit!

/Odejdou každý do svého rohu, kde si strkají různé svršky do ranečků...pokukují po sobě.../

BIVOJ: Vem si mámo teplé kožešiny, **at'** ti nenastydnou vaječníky, v noci je v zákopech zima!

KAZI: Ty si taky Bivojku přibal teplé prádlo! A dej na sebe pozor miláčku, **at'** se ti nic nestane! Budu o tebe trnout strachy!

BIVOJ: Ty taky mámo a nechod' moc dopředu! Vyhybej se osobním soubojům, **at' tě** neseknou do obličej! To by byla škoda takhle nádherného ksichtu!

KAZI: Neboj se táto! **Mě** nemají co useknout! Ale tobě!!! To by byla hrůza! Najdi si něco ve štábu, nebo u sanity!

/Oba si vezmou své ranečky a zbraně a třikrát se k sobě od portálu rozběhnou, aby si z výkřikem uprostřed padli do náruče./

UNISONO: Táto! Mámo!

/ Potřetí se rozejdou definitivně /

O P O N A

6. O B R A Z

/ Tábor mužů – všichni muži shromážděni, mimo Lumíra, brousí si meče, zkoušejí luky. Přibíhá Okov rakev s novým výkresem./Na něm je protáhlý velký válec/

PŘEMYSL: To už vypadá opravdu dobře Okove Rakvi. Mrtvý se do toho krásně vejde, ale ten tvar, víš...chtělo

by to ještě trochu domyslet! Ten tvar, víš? Je to moc kulatý, takhle se ti to sveze z každé meze! Ted' už ale na to nezbude moc času! Zkus radši vymyslet nějakou zbraň! Je těžká doba Okove!

/Okov přikyvuje a odchází – přichází důstojně Lumír/

LUMÍR: Perun!

VŠICHNI: Perun!

LUMÍR: Á...oslové vždy vespolek se drbou! A mladá hlavička, tuze se nechmelí! Tak kampak se to chystáte chlapci....kampak?

PŘEMYSL: Ále...za děvčaty božský, za děvčaty! Tentokrát ovšem v nemilé záležitosti! Věřu bych radši na kance! Vojna vojna Lumíre! Apropo, kde máš zbraň božský?

LUMÍR: Jakou zbraň? Loutna je má zbraň!

PŘEMYSL: Na! Vezmi si sekyru! Budeš bojovat, jako každý jiný! Ty nešťastné děvuchy nám vypověděly válku, ale my je porubeme jako škodnou! My je zaženeme zpátky do kuchyně!

(mává kolem sebe v rozrušení mečem – všichni uhýbají)

LUMÍR: No...no...no, snad nebude tak zle!?

BIVOJ: Nebude! Už je! Naděláme z nich fašírku!

CTIRAD: (vyskočí) Tak pomalu kamaráde! Pomalu! Z mý Šárky tady nikdo fašírku dělat nebude! Z tvý Kazi uděláme fašírku!

BIVOJ: Omyl kamaráde! Je stejná jako všechny ostatní!
Z mé Kazi nebudeme dělat fašírku!

CTIRAD: (obrací se na knížete)
Tak takováhle spravedlnost kníže?
(k Bivojovi)
Z mý Šárky fašírku jo a z tvý Kazi fašírku né? Já tě!

(napřáhnou na sebe meče, ale kníže mezi ně rázně vstoupí)

PŘEMYSL: Z obou chlapci! Z obou! Taková už je vojna!

(Bivoj a Ctirad unisono)

B+C: Tak to jo! (spokojeně si sednou)

LUMÍR: Zadržte barbaři! Kam d'ábel nemůže, aspoň zasmradí!
Slabší děvuchy by jste rubaly? Že vám není stydno! Kdo málo chodí – hodně polehává! Zkoušeli jste to podobrém?

PŘEMYSL: (znehuceně mávne rukou) Ále...vše marné.....

LUMÍR: Na ta něžná stvoření musíte poezií...květinou....veršem...
písní a hlavně vlídným úsměvem! Dívčí srdéčka pak jihnou
a poddají se v pokoře! By vedl osla do Paříže, komoň z něj
nikdy nebude!

BIVOJ: Je vidět božský pěvče, že jsi ženy nepoznal! Věru, jinou by
jsi zpíval! (muži souhlasně pokývují)

LUMÍR: (směje se) Ale kdeže vladyko Bivoji! Kancovy kly, nejsou
slonová kost! Každý máme na ženy svoji metodu. Ty vládneš
jak všichni víme, ženě ocelovou pěstí... (všichni se potutelně
usmívají za Bivojovými zády) a spravedlivou kázní!
Já poezií!
Mládenci! Odložte zbraně a nechte to na svém Lumírovi!
Poznáte sílu umění! V loutnu udeřím...zlaté struny

rozezvučím....hlas jako čistý pramének vytryskne a bude po vojně!

Která kráva mnoho řve, ta málo mléka dává. Jen mi mládenci řekněte, kdeže jsou ty děvuchy...berušky moje roztomilé..... holubičky něžné....prdelinky sexy zaoblené....???

CTIRAD: (ukazuje do portálu)
Tam božský Lumíre! Za řekou! Ležením při Děvině!

/Lumír odhodlaně uchopí loutnu a vykročí – Přemysl ho zadrží/

PŘEMYSL: Na vezmi sobě sekeru božský pěvče! Bude se ti hodit!

LUMÍR: (štítivě ji odstrkuje)
Kšáááá....nikdy! Zlo plodí zase jenom zlo a kdo s čím zachází s tím také schází! Ruka umělcova, neposkvrní se zbraní jakoukoli! Jinde kdákat! Doma snášet vejce!
Pod sladkým medem, tráví lidé lidi jedem! A jedem!

/Odejde rázným, ale důstojným krokem směrem k táboru dívek.Muži ho sledují a komentují děj, který divák nevidí/

PŘEMYSL: Pohled'te chlapci, už je u nich!

CTIRAD: Děvčata mu vycházejí v ústrety!

BIVOJ: Potkávají se na mostě!

VOJEN: Ani jedna nepozvedá zbraň!

CTIRAD: Už se vrací! Nese dobré zprávy.....

/Připotácí se Lumír, má roztržené roucho a loutnu naraženou přes hlavu jásání mužů utichne, pěvec se vrhá ke knížeti/

LUMÍR: Dej sem tu sekeru! Nebo radši dvě! Podívejte, co ty čůzy se mnou udělali? Totálně mi rozladili loutnu!
Inu....beran v mechu sedí, může být i dvacet, ale v přilbě hledí je i tři a půl zrána!

/Všichni na něho soucitně hledí/

CTIRAD: Ubohý Lumír! Ten musel dostat ale pořádnou ránu do hlavy!
Nebo je to tak moudrý, že na to nestačím!

LUMÍR: Stačíš – nestačíš! Málo je z vlka hostiny, když sršeň sosnu klátí!
Jede paní z Frýdlantu...dyja dyja dá....

/Sedne si na bednu a zpívá....číslo komik – byznys!/

PŘEMYSL: (starostlivě k ostatním)

Válka je strašná věc! Mám strach, co teď bude s naší staroslovanskou Pop musikou? Pojd'te chlapci do štábu! Tam se poradíme!

/Muži odcházejí Ctirad prohodí k Lumírovi – soucitně s bláznem/

CTIRAD: Bacha Lumčo! Šlajsna!

BIVOJ: A já si teď cestou chytím nějakého kance a udělám si kanco knedlo – zelo!

/Přemysl odcházející zadržívá.../

PŘEMYSL: Počkat chlapci, nemůžeme nechat naše holky bez dozoru? Co kdyby se jim něco stalo? Už to mám! Lumír tady s Bivojem zůstanou.....jako....jako....rozvědka!

BIVOJ: Jako co?

PŘEMYSL: Jako rozvědka no....to mě jen tak napadlo...takové slovo! Jen mi tak blesklo hlavou.

LUMÍR: No to sem se lek! Já myslel, že je to nějaká ženská!

PŘEMYSL: To je jedno, jakýho je rozvědka rodu! Máme další nové slovo! Aspoň se nám Germáni nebudou posmívat, že máme malou slovní zásobu! Šajze!

(Odejde – osamí Bivoj s Lumírem)

BIVOJ: Ty, Lumíre víš co mě napadlo?

LUMÍR: Povídej, rozvědko!

- BIVÓJ: Víš, stejně si tu válku neumím představit. Já tam mám Kazi, Ctírad Šárku, Přemysl pásl s Vlastou Krávy, ten jí přeci taky nic neudělá, tak jaký to bude vlastně boj? Jaká válka? Stejně se to nakonec zvrhne do sexu, jako vždycky!
- LUMÍR: Máš pravdu Bivoji, ale stejně mám o ty naše holky strach, měli bychom něco vymyslet, aby se jim nic nestalo.
- BIVÓJ: (plácne se do čela) Už to mám božský! Víš jak je panna Vlasta pověřčivá...pořád něco věští. Uděláš jí zjevení kněžny Libuše a tu nesmyslnou válku jí rozmluvíš! To je skvělý nápad, vid' Lumíre, tak do toho pěvče do toho! Já ted' musím běžet na kance.....tak čau rozvědko! Perun!
- LUMÍR: Perun! No a zase to zůstalo na mě! Jako vždycky všechno! No nic, nějak si s tím poradím! Třeba mě přitom napadne ten chybějící verš.....měří....peří....ne! Věří....kteří....měří...sakra to je opravdu těžký, ale až já na to přijdu, to bude prd'ák.....

/Důstojně odchází/

7. O B R A Z

/Děvín – tábor žen. Dívky brousí a zkouší zbraně, mají skvělou náladu, baví se mezi sebou a smějí se/

KAZI: A Častava mu narazila tu jeho lyru na hlavu! Ten čumě!

VLASTA: A já mu božskému pěvci nasadila dvojitého Nelsona a válečky taky jsem ho lechtala....he he he....hádejte kde?

ŠÁRKA: Kde Vlasti?

VLASTA: Neřeknu! (smích)

KAZI: A já ho koplá, víte kam? Cha cha...jako doma Bivoje! (smích)

ŠÁRKA: (zrudne) Kazi! To není fér!

KAZI: Ale jo! Stejně je mu to k ničemu! (smích)

VLASTA: Tak pokračujte děvčata....brušte....brušte, po obědě se do nich dáme a do večera je po válce!

/Přichází Lumír, jako zjevení kněžny Libuše. Přes hlavu má přehozené prostěradlo/

LUMÍR: Uííííí.....úááááááá.....éééééúúúúú.....

/Dívky začnou ječet strachy a schovávají se za Vlastu/

KAZI: Jé strašidlo! Bivoji pomóóóct!

ŠÁRKA: Ctirade! Já se bojím!

/Častava leze Vlastě pod sukně/

LUMÍR: Úúúúúúúú...volaly jste mě děvuchy?

VLASTA: (bojí se taky, ale přemůže se)
Kdo jsi duchu? Jsi dobrý, či zlý?

LUMÍR: (mění neobratně hlas)
Jsem duch kněžny Libuše blahé paměti. Dej jí Perun věčnou slávu, holce jedný....přišel jsem, abych vás varovala!

/Děvčata se začnou radovat a s jásotem se shluknou kolem Lumíra/

VŠECHNY: Kněžno! Jé! to je dobře, že jsi přišla! Libuško naše!

LUMÍR: (trochu se zapomene a začne je osahávat a pleskat po zadku
No.....děvčátka....pojďte sem vy pusinky, vy prdelinky něžné

ŠÁRKA: (koketně) Ale kněžno....nechte si toho! No tak! Kněžno!

KAZI: Milý duchu – řekni nám, vyhraje?

LUMÍR: (plete se v hlase – chvíli žena chvíli muž)
Ale to víte, že vyhraje vy křehulinky moje boubelatý, co by jste nevyhrály, že jo, ale musíte mě ve všem poslechnout!

ČASTAVA: A co máme dělat kněžno?

LUMÍR: Tak jako všichni opravdoví vojáci, když jdou do války, musíte se i vy podrobit důkladné lékařské prohlídce...tak svlíkat děvčata – svlíkat – dolů s tou konfekcí! A úplně všechno!

/ Dívky se ochotně a s nadšením svlékají – mimo Vlastu/

VLASTA: Tak pozor...pozor! Moment! Tohle se mi nějak nezdá...? Jsi ty opravdu duch kněžna Libuše?

LUMÍR: Ale jo! Jistě! (zpanikaří)
Bez obinušku mluvit, totě jako v křivolaké lučičtě se obrátit
.....peří....měří....věří....

VLASTA: Já ti dám peří – měří, ty lotře jeden pěveckej! (zvedne mu mečem lajnutuch) No tohle! Zahlídla jsem Bimbu!

/Lumír s nářkem uteče.....

VLASTA: Já mu dám zjevení kněžny Libuše! Já mu dám svlékat! Já mu dám lékařskou prohlídku! Fuj! Čuňák jeden! Vidíte holky, jak jsou muži úskoční a zákeřní?

KAZI: (s obdivem) Vlasti...? Jak jsi to poznala, že to není kněžna?

VLASTA: Podle figury, Libuška byla vyšší o půl metru a navíc měla nádherný pevný šestky!

ŠÁRKA: (servilně) Ty si tak chytrá...Vlasto!

ČASTAVA: Vlasti...promiň, neumím si představit šestky, který by byly pevný....? Mám kámošku, která má furt otlučený kolena!

/ Častava si sundává kostým a obnažuje se/

VLASTA: Fuj! Co to děláš ty čuně?

ČASTAVA: (dotčeně)...Co....Líba to tak chtěla né...? Závidíš figuru co?

VLASTA: Pchá...vždyť mám stejnou! oblíkni se ty couro! Děvčata! myslí si o nás, že jsme husy!

KAZI: Husy né Vlasto! Slepice! Ano říkají, že jsme slepice!

ČASTAVA: Ale proč....kvo...kvo...kvo....vždyť jim nejsme vůbec podobné....ko ko ko dák!

VLASTA: Však my jim dáme drůbež! Nastražíme na ně nějakou past! Chytíme je na jejich vilnost a zvrhlost! Já jim dám lékařskou prohlídku!

ŠÁRKA: Jakou past Vlasti?

VLASTA: (chvíli mudruje – vítězoslavně!) Už to mám! Vymysli něco Kazi!

KAZI: (lišácky) Já bych věděla.....!?

VLASTA: Tak ven s tím! nezdržuj, nebo to vymyslím sama!

KAZI: Šárka je z nás všech nejkrásnější! Přivážeme jí k dubu v posvátném háji. Chodí tudy paníc Ctirad se svojí družinou na

strdí. Uvidí svoji milovanou Šárku....začne milostně tokat...
Šárka zatroubí na lesní roh a my se vyhrneme a zajmeme je!
A budeme je mučit a mučit a mučit a mu....

ŠÁRKA: (utne jí emotivní záchvat) Tak tohle ne! Se mnou nepočítejte!
Uchystejte si past na někoho jiného! Mučit mého miláčka!
To at' vás ani nenapadne! Nikdy! A stejně už mě ta Dívčí válka
nebaví....ještě ani nezačala a už mi leze krkem! A navíc.....
(zasní se)....stýská se mi po Ctiradovi, už se nemohu dočkat,
až se mnou mrští na lože.....!

VLASTA: A co si myslíš ty huso.....

ČASTAVA: Slepice! Vlasti – slepice! (odběhne do zákulisí)

VLASTA: Díky! A co si myslíš ty slepice, že měla Kazi na mysli? No?
(mrká na Kazi, aby to Šárka neviděla)
Právě tohle!

ŠÁRKA: Jó?

VLASTA: Ale aby nám muži byli po vůli musíme je nejdřív pokouřit!
Co to žvaním? Pokouřit! To je to pravé slovo!

/Častava vběhne zpět – v zadnici má zapíchnutý šíp...ječí..../

ČASTAVA: Holky! Vlasti! Je zle! muži se dali do pohybu! Na pravém
křídle povalili dojnici! Ále...co to kecám...rozvinuli rojnici!
Ženisté si protahují kosti...Ále co to kecám! Budují pontonové
mosty!

VLASTA: Do zbraně děvčata! Hrrr na ně! Mažte je a nikoho neživte!
A zajatce neberem!

/Začnou se hádat/

ŠÁRKA: Berem!

VLASTA: Neberem!

ČASTAVA: Berem!

VLASTA: Neberem!

/ Do hádky vtrhnou muži, chvílku se potýkají, poté všichni tančí odzemek/

O P O N A

8. O B R A Z

/Posvátný háj, u dubu úpí přivázaná Šárka. Na krku má lesní roh/

ŠÁRKA: Ach...ojoj...pomóct...kde jste kdo? Ojoj...pomóc....

/vchází Vladyka Vojen, vzápětí po něm Ctirad/

VOJEN: Sem...sem...vladyko Ctirade! Tady někdo úpí....

/Ctirad kouká opačným směrem/

CTIRAD: Kde...Vojene kde? Nepoznám ten směr! Nemám hudební sluch!!!

(konečně uvidí Šárku)

Jó...tady, namoutě! Máš pravdu! Myslíl jsem nejdřív, že tam rozjel ježka! A ona je to Šárka!

/Rozzáří se jako sluníčko a vrhne se k dívce/

CTIRAD: Šárko! Kvítečku! Kdo tě takhle přivázel? Pojd'...rozvážu tě a půjdeme spolu běhat do březového háje.....

/Vojen se ostražitě a nedůvěřivě rozhlíží/

VOJEN: Vladyko Ctirade! Nelíbí se mi to! Nerozvazuj Šárku! Jsme příliš blízko Děvína! Pojd'! Užijeme si...(markýruje nemravné pohyby)....a pak utečeme!

CTIRAD: (rozzuří se) Mlč padouchu! Nebo vrazím svůj meč v tvou zrádnou hruď! Bezbranné děvče by si zneužil mizero?

VOJEN: (radostně přikyvuje) Jo!

CTIRAD: Neboj Šárko! Vladyka Vojen padl v mládí obkročmo na voj! (rozvazuje ji a vlídně zvedá ze země)

Pojď Šárko! Miláčku! Rozvážu tě a zneužiju si tě sám!

ŠÁRKA: Díky Ctirade...díky...a za odměnu.....

CTIRAD: No jasně! Co jinýho! Počítal jsem s tím...(snaží se rozepnout řemen...)
Sakra...patentka pitomá...zasekla se....

ŠÁRKA: A za odměnu....si můžeš zatroubit!

CTIRAD: (Zklamaneč vytuhne) Za co?

VOJEN: (posměšně) Za vodměnu!

CTIRAD: Věru....takovouhle odměnu jsem nečekal, tak proč se cpu od rána celerem?

VOJEN: Protože nemáš na Viagru!

CTIRAD: Celer! Viagra chudých!

ŠÁRKA: Tak už nekecej a trub!

/ Ctirad zatroubí na roh, ze všech stran se vyřítí děvčata a svážou oba/

CTIRAD: (plačivě) Šárko! Ty jsi mě zradila....!?

ŠÁRKA: Nezradila miláčku! Sama si tě budu mučit! (táhne ho pryč)

CTIRAD: No jo! Ale já jsem osvobozenej od tělocviku! (oba zmizí..)

ŠÁRKA: (napůl již mimo jeviště) Jen pojď...uvidíš, že se ti to bude líbit!

/všichni stichnou a zvědavě nakukují do zákulisí, co že to provádí Šárka se Ctiradem....tichá hudba....J´atime...Vojen když to vidí začne protestovat.../

VOJEN: Já chci taky mučit! Jako válečný zajatec, mám svý práva a povinnosti! To je nespravedlivý! Já chci taky do mučírny! Jestli chcete holky, můžete mě mučit i tady...?!?

KAZI: Má pravdu Vlasto! Já se toho ujmu....no! Obětuju se, když se

k tomu žádná nemáte!

/Popadne Vojena a zmizí s ním za Šárkou se Ctiradem/

/Vlasta osamí....v rukou má zbraně, zvědavě nakukuje do zákulisí/

VLASTA: Holky vylezte! Co tam děláte? Že se tak blbě ptám já nána!

Holky! Hej! Ještě jsme nevyhrály! Vraťte se! Holky!

(začne fňukat) Oni mě tu nechaly samotnou! Zrádkyně!

(rozbulí se naplno)

Tohle je houby válka! Já se na to můžu klidně vykašlat! Dyk to

dělám jen pro jejich dobro...každá má svého chlapa a já nic!

všichni se na Vlastu vyto....no vždyť vy víte co!"

(zařve) Já chci taky mužskýho!

/Utře si slzy a rázně se rozhodne/

A já vím co udělám! Jestli si tedy myslíte, že je Vlastička blbá,
tak to se šeredně mýlíte!

(sama se přivazuje ke stromu)

Pomóct! Kde jste kdo? (vítězoslavně se směje) První mužský
který přijde je můj! Pomóct!

/Rozvázně vchází Lumír/

LUMÍR: Jé panno Vlasto, kdo tě přivázel?

/Vlasta Lumíra nečekala a vyrazí opravdový výkřik hrůzy a zděšení/

VLASTA: Proboha! Pomóct!

LUMÍR: Inu Panno Vlasto, kolik dveří otvíráš, tolik nohou dupe a jak
se jmelí zelená, koukol táhne doubravou...

VLASTA: (úplně zdrcená) Co to blábolíš, milý Lumíre.....? Odvaž mě
božský pěvče....odvaž....!

LUMÍR: Jo, já tě odvážu a ty zase kopneš, jako včera! Víš přeci kam ty
hanbářko jedna! Ještě, že jsem měl v kapse ladičku, rána se
po ní svezla....no, teď zase nemůžu pořádně naladit! Čert ví,
co je lepší.....?

VLASTA: To jsem ráda, že se ti nic nestalo Lumírku, byl to jen takový
žert, víš? Odvaž mě....odvaž! Když mě odvážeš, tak si se

mnou budeš moct **dělat**, co budeš chtít?

LUMÍR: Dyž já nevím....(ostýchá se)...víš, kolik v poli **čmeláků**, tolik v **těle boláků**...!

VLASTA: (ztratí trpělivost a zařve)
Tak rozvážeš **mě** už konečně, ty pitomče!

LUMÍR: Dyš já nevim....?

/z křoví vykukne spiklenecky Přemysl...našeptává Lumírovi/

PŘEMYSL: Rozvaž jí božský Lumíre....rozvaž jí a bude po válce!(zaleze)

LUMÍR: Jestli se takhle snadno zachrání mír, tak proč né?!?
(rozváže ji)

VLASTA: (skočí mu do náruče) Tak! A **ted'** jsem navždy tvoje!

LUMÍR: (zděšeně couvá) Co...? Jak to? Huš ženská! Já **tě** nechci!

VLASTA: Houby nechceš! Jsem tvá válečná kořist!

LUMÍR: Ale **mě** se to **ted'** nehodí! Kšáááá! Nemohu se **věnovat** jedné ženě! Patřím všem ženám! A všem mužům! To hlavně!
A mimo to, mám **před** sebou velké tourné do Gálie a Francké říše!

VLASTA: Nevadí! Budu ti **dělat** manažérku! Kolik ti platí?

LUMÍR: Za koncert...**pět** sekyr, kilo medu, medvědí **kůži** a deset metrů šukna na sálu! Sukna na šálu!

VLASTA: To je málo! Jsi **přeci** božský Lumír!

LUMÍR: Jo a ještě diety a dopravu oslem....1.50 **Kč** za kilák!

VLASTA: Zařídím ti dvojnásobek! Dopravu koněm a **mě** velblouda!
Dojednáno platí? (chytne mu ruka a sama si s ní plácne)
A vezmeme se cestou v Cáchách!

LUMÍR: (velmi neochotně) Tak **dobře**...**dobře**, ale budeme spolu žít jako bratr a sestra! Jako **Čuk** a Geg!

VLASTA: (zachechtá se) To uvidíš v Cáchách!

/Ze všech stran přicházejí herci a řadí se na forbíně, Přemysl a Vlasta uprostřed... kníže si mne spokojeně ruce, je vidět, že se mu ulevilo./

PŘEMYSL: Takže je vlastně po dívčí válce! Chvála Perunovi!

/Přichází Okov Rakev a nese definitivní návrh klasické rakve/

PŘEMYSL: Vidíš! Okove. To je ono! V tom se mi to bude ležet! A víte, že mě skoro mrzí, že už ta válka skončila? Ani jsme si to nemohli pořádně vyzkoušet!
A jak se ta bedna vlastně jmenuje Okove?

BIVOJ: Říkejme tomu Rakev! Jednak po našem vynálezci a taky proto, že to jako rakev vypadá!

PŘEMYSL: Souhlasíš Okove, abychom tomu říkali po tobě? Rakev?

/Okov souhlasně a radostně přikyvuje/

CTIRAD: Teda řeknu ti Rakvi, tohle až uvidí v Egyptě tvůj bratranec Sarkofág....ten pukne závistí!

PŘEMYSL: (mne si ruce) Tak válku jsme vyhráli!

VLASTA: (nasupí se, ruce v bok) Tak pozor! Pozor! Nic jste nevyhráli!
Holky ke mně!

/Děvčata se shromáždí na jedné straně, muži na druhé – v řadě /

PŘEMYSL: (dobrácky a smířlivě)
No tak....Vlasti....Vlastičko.....

/Vlasta jde dopředu před ostatní – začíná věstit /

VLASTA: Uííííí....uáááááá....Tahle válka mezi muži a ženami nikdy neskončí! Přejdeme do illegality! budeme vám nevěrné!

PŘEMYSL: No to je novina!

VLASTA: Vidím rozvodové síně a v nich tisíce mužů, co tisíce? Miliony!
A všichni odcházejí od rozvodu v trenýrkách!

LUMÍR: (ukazuje trenýrky) Proč né? Vždyť je to docela sexy!

VLASTA: Vidím ženy hrající fotbal! Vidím ženy které létají do vesmíru!
Vidím ženy, které jsou oplodňovány bez mužů!

/Všichni muži rozhořčeně protestují/

PŘEMYSL: Tak tohle zaplat' pán Bůh nejde! Nejde! A nejde!

LUMÍR: A de to a de to a de to!

VLASTA: Vidím ženy, které vedou hospodářství rodin, měst i států!
Vidím ženy která kouří a pijí! Vidím ženy, které dokáží změnit pohlaví!

VOJEN: Ukaž!

VLASTA: Ne děvčata! My jsme neprohrály!

PŘEMYSL: (smířlivě) Tak dobrá no! At' je to teda nerozhodně!

VLASTA: Nerozhodně jo! Ale pro nás! (dupne mu na nohu a hrdě odchází....) Perun!

KAZI: (cvrnkne ho do nosu) Perun!

ŠÁRKA: (budliky budliky....) Perun!

/ Muži osamí a jsou evidentně bezradní.. /

PŘEMYSL: Tak co budeme dělat kluci?

BIVOJ: Mám nápad! Pojd'me na kance!

VŠICHNI: Hurá na kance! (odbíhají – Přemysl osamí – k divákům....)

PŘEMYSL: A co vy? Vy nepůjete na kance? Máte recht! Běžte domů!
La komedia e finita! Ale slyšeli jste! Boj pokračuje! Tak běžte domů a tam si to pěkně všichni vyzkoušejte, co jste tady viděli.....ale pozor!
At' to vždycky zůstane nerozhodně!
TAK PERUN S VÁMI KLUCI!

(pomalu a **důstojně** odejde)

K O N E C